

Isidre Molas i Antoni Siurana, amb el llibre, dijous a la llibreria La Central del Raval. / ANDREU PUIG.

Un far per al vaixell del socialisme

La Fundació Rafael Campalans reedita el llibre *El nostre combat*, de Josep Pallach

ANNA SERRANO / Barcelona
 ● «És com un far, quelcom imprescindible per a la navegació i les entrades a port.» Amb aquesta metàfora defineix Marcel Gabarró, antic mi-

litant del PSC-Reagrupament, al qui fou líder d'aquesta formació, el mestre, pedagog i figura imprescindible del socialisme català, Josep Pallach (Figueres 1920-Barcelona 1977). La

Fundació Rafael Campalans ha reeditat el llibre *El nostre combat* que Pallach va escriure el 1954 des de l'exili a París. L'obra dibuixa el pensament i l'acció política de l'època.

Reeditada per primera vegada el 1988, *El nostre combat*, de Josep Pallach, desgrana el pensament de qui, després de militar i coliderar en el Moviment Socialista de Catalunya (MSC) que pretenia agrupar les esquerres catalanes, va fundar el 1974 el Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya. Aquesta formació es va convertir el 1976 en el PSC-Reagrupament que, juntament amb la Federació Socialista de Catalunya del PSOE i el Partit Socialista de Catalunya-Congrés, van ser les tres forces mare a partir de les quals es va fundar el PSC el 1978.

El llibre se centra especialment en l'acció i el pensament del socialisme a l'època i incideix especialment en l'experiència del

MSC, un organisme fundat el 1945 a Tolosa amb la voluntat de dirigir l'acció política socialista de Catalunya. La vigència del llibre es va posar de manifest en la presentació, dijous a la llibreria La Central del Raval, encapçalada pel president de la Fundació Rafael Campalans, Isidre Molas, i a la qual van assistir el delegat de l'Estat a la Zona Franca i expresident de la Diputació de Barcelona, Manuel Royes, i el secretari de formació del PSC, Josep Maria Sala. També hi era el conseller d'Agricultura, Antoni Siurana, encarregat de prologar la reedició. Siurana va destacar l'actualitat dels plantejaments d'un polític que partia de la necessària combinació de socialisme i catalanisme. Igual que en

el pròleg, el conseller d'Agricultura va destacar l'aposta d'encaix de Catalunya a Espanya de Pallach en un moment en què aquest encaix es debat arran de l'aprovació del nou estatut a Catalunya i la seva necessària negociació a Madrid. A meitat dels anys cinquanta, l'autor ja deixava constància de l'existència de la nació catalana, que considerava que s'havia d'implicar amb la resta de l'Estat, i concebia Espanya «com una possible agrupació federativa de pobles diversos, que la geografia i la història han agermanat i que foren un dia sotmesos a una monarquia absolutista».

L'antic militant del Moviment Socialista de Catalunya, Amadeu Cuito, va referir-se a l'excepcionali-

tat de Pallach, a qui va definir com «un polític químicament pur» i amb «una gran intuïció del que és possible». Cuito, a més, va destacar la gran capacitat d'autocrítica del dirigent socialista. La vigència del pensament de Pallach el converteix, per Marcel Gabarró, en un referent «molt sòlid i molt valuós» del socialisme. Gabarró, però, va destacar la necessitat de divulgar els seus plantejaments perquè «un far apagat és un perill i fa la navegació dels vaixells molt arriscada» i durant l'acte es va anunciar que es treballa en la creació d'una fundació Josep Pallach destinada precisament a difondre el seu pensament i les seves obres: «El seu combat és el nostre», va sentenciar Gabarró.

l'encaix | JAUME OLIVERAS I COSTA

Crisi a la seu de l'aristocràcia obrera

L'expedient de regulació de plantilla de Seat no és un tema menor. Pel nombre d'afectats (1.346 persones) i pel significat de l'empresa, la crisi esdevé de gran importància en el mapa social de Catalunya i obre interrogants de futur força difícils de desembrollar. Amb tot, la presentació de l'expedient no ha estat cap sorpresa: fa temps corria la brama en tallers i despatxos, sustentada per més d'una amenaça encoberta de la direcció i del remor procedent d'Alemanya. Però, a partir de la presentació del pla de regulació, el proppassat dia 4, ha esclatat l'autèntic conflicte entre la direcció, el gros de treballadors i l'administració. Seat té una plantilla que ratlla els 13.000 treballadors, lluny dels més de 25.000 que la componien fa una dotzena d'anys, entre els centres de Martorell i la Zona Franca, que produeix una mitjana de 1.800 vehicles al dia, i que ha passat d'una sortida de 516.000 unitats l'any 2000 a una previsió de 390.000 per a l'any en curs. Alguns errors d'apreciació comercial han estat evidents, com la retirada del mercat del model León, de molt èxit, i, per la contra, la poca acceptació comercial del nou Toledo, fet que ha produït el consegüent augment d'estocs i la necessitat de ralentir la fabricació. Fa dos anys que la factoria de Martorell treballa a un 75% de la capacitat i ara la direcció creu que ha de prendre mesures més dràstiques. En el segment del metall, sempre s'han considerat els treballadors de Seat com els aristòcrates del món obrer, tant per la suposada

Un moment de la manifestació de Seat de dijous. / J.R.

solidesa de l'empresa com pel nivell de sou dels treballadors, aproximadament un 10% superior al d'altres empreses del sector, dins la mateixa categoria. Fins i tot hi havia certes complicitats que facilitaven la col·locació familiar a l'empresa. Una història en procés de recessió que ara ha arribat al moment més alarmant quan es planteja la reducció d'un 11% de la plantilla i corre el rumor, desmentit per la direcció, que pot perillar la continuïtat de la factoria de Martorell. No cal dir que el país travessa un moment de certa convulsió social. Les vagues dels sectors del transport i pesquer encara són calentes i la crisi de Seat ha generat, aquest darrer dijous, la manifestació sindical més nombrosa dels darrers temps. Els comitès d'empresa encapçalats aturades i la direcció obre expedients disciplinaris. La conselleria de Treball i la mateixa Presidència del govern de la Generalitat es comprometen en el procés. Avui per avui, Catalunya no es pot permetre situacions excessivament conflictives, en un moment en què moltes mirades europees estan posades en aquesta regió mediterrània. Tanmateix, en una mediació difícil i en previsió d'un acord en què el govern autonòmic no hauria de posar ni un euro, el paper de l'administració pública ha d'estar especialment amatent a ajudar a la pau social. El país no es pot permetre més fronts de conflicte.

► Homenatge als brigadistes i guerrillers.

La Generalitat va retre ahir homenatge als brigadistes i guerrillers que van lluitar a Catalunya durant la Guerra d'Espanya, en un acte que forma part del Programa per al Memorial Democràtic. El conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura, va reivindicar una política pública de memòria històrica i va lamentar «l'amnèsia amb què el nostre país va viure el pas de la dictadura a la democràcia, no solament la dreta, sinó també els partits d'esquerra». / EFE/O.D.

